

γμα τῶν λίθων τοῦ μύλου Πελοπν. (Ὀλυμπ.) 10) Μεγάλη ἔκτασις γῆς μεταξὺ δύο ὑψωμάτων Κρήτ. Συνών. γ ο υ λ ῖ (I) 11, λ α ι μ ὅ ς. β) Μέρος γωνιαῖον καὶ ὑπὸ νημον Μακεδ. (Βλάστ.) 11) Αὐλὼν Λεξ. Γαζ. (εἰς λ. α ὑ λ ὶ ω ν). 12) Πηγὴ ὕδατος Κρήτ. (Χαν. κ. ἀ.). 13) Τὸ κέντρον τοῦ τροχοῦ τῆς ἀνέμης Σίφν. : Ἡ γούλα τῆς σβίγας. 14) Ὡς ἐπὶ θ., ὁ λαίμαργος Πόντ. (Οἰν.): "Οἱ αἰτῶνα γούλες εἶναι (ὅλοι αὐτοὶ εἶναι λαίμαργοι). Τρώς τρώς καὶ 'κὶ χορταίνεις, γούλα! 15) Ὡς οὖς., ἡ λαίμαργία Αἰγίν. Ἀνάφ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Βρύσ.) Θεσσ. Ζαγορ. Θήρ. Θράκ. (Αἰγίν. Μάδυτ. Τσακίλ.) Ἰμβρ. Κρήτ. (Νεάπ. κ. ἀ.). Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Κυνουρ. Λάστ.) Πόντ. (Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Προπ. (Πάνορμ.) Ρόδ. Τήν. Χίος (Φυτ. κ. ἀ.) — Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν. 3, 33 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.: Εἶδες γούλα πού τὴν ἔχει! Οὐλο νὰ τρώῃ θέλει Αὐλωνάρ. Ἀπ' τὴ γούλα τ' κἀθὶ μέρα ἀρρουνστιάει Τσακίλ. Ἀποὺ τ' γούλ' του δὲν τοῦ πι-ρίσαιψ' νὰ φτεγάσῃ ἓνα βρακὶ Ζαγορ. || Γνωμ. Ἡ γούλα τὰ καταλάει οὐλα (ἡ λαίμαργία καταστρέφει τὰ πάντα, ἐπιφέρει ὀλικὴν οἰκονομικὴν καταστροφὴν) Αἰγίν. Ἡ γούλα ἔφαε τὴ γούνα (διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς λαίμαργίας ἐπώλησεν ἀκόμη καὶ τὴν γούναν) Σταυρ. Ἡ γούλα τρώει τὸ γουλά (γουλάς = πύργος· ἡ λαίμαργία καταστρέφει τὸν οἶκον) Λάστ. Ἡ γούλα βουλιάζει καράβι (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Κυνουρ. Ἡ γούλα κάστρα χαλᾶ καὶ κάστρα παραδίδει (ἡ ἱκανοποίησις τῆς λαίμαργίας ἄγει εἰς σοβαρώτατα σφάλματα) Λάστ. Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγ. κ. ἀ. Πβ. καὶ Μ. Δεφαράν., Λόγοι διδασκ., στ. 231, εἰς Λαογρ. 11 (1934 - 1937), σ. 37 «Ἡ γούλα κάστρη καταλεῖ καὶ μετ' αὐτὰ διαβαίνει». 16) Ἡ πείνα Ἀμοργ. Πόντ. (Κοτύωρ. κ. ἀ.): Φρ. Ἡ γούλα ἐντροπὴν 'κ' ἐξέρει (ὁ πεινασμένος δὲν ἐντρέπεται νὰ ζητήσῃ τροφὴν) Πόντ. Οὐλα ἀμπαλίζουνταν, ἡ γούλα 'κὶ ἀμπαλιέται (ὅλα μπαλῶν-νουνται, ἡ πείνα δὲν μπαλῶνεται) Κοτύωρ. 17) Ἡ ὄρεξις, ἡ γεῦσις Κεφαλλήν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ρόδ. Σάμ. Χίος (Πυργ. κ. ἀ.): Ἡ οὐλα δὸν τὸ παρακαλεῖ εἶδα νὰ φάῃ, εἶδα νὰ πιῇ Ἀπύρανθ. Τὴν ἀρωτᾷ ἡ οὐλα τζη εἶδα νὰ φάῃ (ἔχει νὰ φάῃ ὅ, τι θέλει, ὥστε γεννᾶται ζήτημα ὀρέξεως τί νὰ διαλέξῃ, ἔχει ὅλα τὰ ἀγαθὰ ἐπὶ εὐπορούσης) αὐτόθ. Ἡ γούλα του τὸ τραυᾷ Ρόδ. Πβ. διὰ τὴν σημ. καὶ Μάνθ. Ἰωάνν., Συμφορ. Μορ. 105β «πάντα ἡ γούλα του ζητάει | πᾶσα πρᾶμα νὰ φάῃ» || Φρ. Πρᾶμα πὺν κάνει γόλα (ἐπὶ καλοῦ πράγματος κινουῦν-τος εἰς ἐπιθυμίαν πρὸς κτήσιν αὐτοῦ) Κεφαλλ. 18) Ἡ χαρά, ἡ εὐχαρίστησις Προπ. (Ἀρτάκ.): Φρ. Εἶμαι 'ς τί γούλες - μι (ἔχω μεγάλην χαρὰν· ἡ φράσις προήλθεν ἀπὸ παιδιὰν βόλων, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κερδίσας ἐπιφωνεῖ ταύτην). 19) Τὸ φαγητὸν Ζάκ. Μακεδ. (Βελβ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀβ' d' γούλ' τοῦ κόφτου κὶ τοῦ στέλνου (τὸ κόπτω ἀπὸ τὸ φαγητὸν μου, τὸ ἀφαιρῶ ἀπὸ τὴν τροφὴν μου καὶ τοῦ τὸ στέλ-λω) Βελβ. Μὲ γουλούρα θὰ κόβγ' ἂ' τὴ οὐλα μας νὰ σ' τὴ δώνω Ἀπύρανθ. Δὲν ἔχει, μ' ἄς τὸ κόβγῃ ἂ' τὴ οὐλα τζη αὐτόθ. 20) Τὸ λάλημα τοῦ ἀλέκτορος Χίος (Καρδάμ.): Ἡ πρώτη - δευτέρα - τρίτη γούλα τοῦ πετεινοῦ (τὸ πρῶτον περὶ τὸ μεσονύκτιον λάλημα τοῦ ἀλέκτορος, τὸ δεύτερον κατὰ τὸ διάστημα μεταξὺ πρώτης καὶ δευτέρας πρωινῆς ὥρας, τὸ τρίτον μεταξὺ τρίτης καὶ τετάρτης πρωινῆς ὥρας).

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γούλα καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. (Κίσ. κ. ἀ.) Κύπρ. κ. ἀ. καὶ Γούλ' Ἡπ. (Ἀγναντ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γούλα ἡ, (II) Εὐβ. (Κάρυστ.) Θήρ. Ἰκαρ. Ἰων. (Κρήν.) Καππ. (Σινασσ.) Κρήτ. (Ἁγίος Γεώργ. Ἀνατολ. Νεάπ.)

Ραμν. Ρέθυμν. κ. ἀ.) Κύθηρ. Κύθν. Πελοπν. (Γαργαλ. Γέρμ. Τριφυλ. κ. ἀ.) Σίφν. Σύρ. Τήν. (Κτικ.) Τσακων. Χίος—Λεξ. Βάιγ. Δημητρ. γούλα Τσακων. οὐλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ Βυζαντ. οὖς. γ ο ὕ λ α, βλ. Πρόδρομ. 4, 129g (ἐκδ. Hesselting - Pernot, σ. 78) «καὶ κᾶν ψωμὶν ὁ κηπουρὸς νὰ χόρταινα καὶ γούλας», ὁμοίως Διήγ. Παιδιόφρ. στ. 601 - 602 (ἐκδ. Wagner, σ. 162) «ἔχουν το εἰς τὰ λάχανα, τὰ λέγουσιν ὀφρύγια, | καὶ εἰς τὰς γούλας τὰς χοντράς, τὰς λέγουνε κου-ροῦκλες». Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ὁ ἀποφλοιωμένος βλαστὸς τῆς κράμβης ἢ ὁ βλαστὸς καὶ ἡ βολβώδης ρίζα διαφόρων χόρτων Ἰκαρ. Ἰων. (Κρήν.) Καππ. (Σινασσ.) Κρήτ. (Ἀνατολ. Νεάπ. Ραμν. κ. ἀ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σύρ. Τήν. (Κτικ.) Τσακων. Χίος—Λεξ. Βάιγ.: Καθάρισέ μου τὴ γούλα τοῦ φρούου ἀποὺ μ' ἀρέσει (φρούο = ἀνθοκράμβη) Ραμν. Ἡ οὐλα δὸν χόρτον Ἀπύρανθ. Ἡ κε-φαλή, ἡ οὐλα καὶ τὰ φύλλα δὸν κρομμυδιοῦ αὐτόθ. 2) Διάφο-ρα εἶδη τοῦ φυτοῦ κράμβη (Brassica) τῆς οἰκογ. τῶν Σταυ-ρανθῶν (Cruciferae), ὡς: α) Κράμβη ἡ λαχανώδης κεφαλω-τὴ (Brassica oleracea capitata) Κύθηρ. Τσακων.: Ἄσμη.

Πάνω 'ς τοῦ Τσικαλογιάννη, 'ς τὴν ἀψηλὴ κουρκούλα περάσανε δυὸ κοπελιές καὶ δὲ μ' ἀφήσαν γούλα (κουρκούλα = μεγάλη πέτρα) Κύθηρ. Συνών. κ ρ ἄ μ π η, κ ρ α μ π ῖ, κ ρ α μ π ο λ ἄ χ α ν ο, κ ρ α μ π ο ὦ ν ι, λ ἄ χ α ν ο, μ ἄ π α, φ υ λ λ ἄ δ α, φ ρ ὀ ο. β) Κράμβη ἡ λαχανώδης γογγυλοκράμβη (Beta oleracea caulorapa ἢ gogyloides) Θήρ. Πελοπν. (Γαργαλ. Τριφυλ.) Συνών. ρ ἄ π α. γ) Κράμβη ἡ ἀγρία, ἡ ἄλλως Κράμβη ἡ κρητικὴ (Brassica cretica) Θήρ. Κρήτ. (Ρέθυμν. κ. ἀ.) Συνών. ἄ γ ρ ι ο λ ἄ χ α ν ο 2. 3) Τὸ φυτὸν Τεῦτλον ἢ Σεῦτλον τὸ σι-κελικόν (Beta sicula) τῆς οἰκογ. τῶν Χηνοποδιιδῶν (Che-ropodiaceae) Κρήτ. (Ἁγίος Γεώργ.): Ἡβαλ' ἀγονανὸ 'ς τὴ γούλα καὶ ἐθέρεψε (ἔβαλα λίπασμα εἰς τὰ τεῦτλα καὶ μεγάλωσαν πολὺ). Συνών. π α ζ ῖ, σ έ σ κ ο υ λ ο. β) Τὸ φυτὸν Τεῦτλον τὸ σαρκόρριζον (Beta rapa ἢ rapacea) τῆς οἰκογ. τῶν Χηνοποδιιδῶν (Chenopodiaceae) Θήρ. Συνών. γ ο υ λ ῖ (II) 5, κ ο κ κ ι ν ο γ ο ὕ λ ι, π α ν τ ζ ἄ ρ ι. 4) Τὸ φυτὸν Σκόλυμος ὁ Ἰσπανικὸς (Scolymus hispanicus) τῆς οἰ-κογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) Κρήτ. Συνών. ἄ σ π ρ ἄ γ κ α θ ο 5, σ κ ὀ λ υ α μ π ρ ο, σ κ ο λ ὕ μ π ρ ι, σ κ ὀ λ υ μ π ρ ο ς, σ κ ὀ λ υ ο ς. 5) Ἡ σκελὶς τοῦ σκόρδου καὶ τῶν διαφόρων κητωδῶν Εὐβ. (Κάρυστ.)—Λεξ. Δημητρ.: Ἐφαγε μὲ γούλα σκόρδο Κάρυστ. Δῶσε μου μὲ γούλα πορτοκάλι αὐτόθ. Συνών. ἄ γ λ ῖ θ α, λ ο υ β ῖ, π υ ρ ο ὕ δ α, σ κ ε λ ῖ δ α, φ έ τ α. 6) Τὸ ἐδώδιμον μέρος τοῦ ἀμυ-γδάλου, καρύου ἢ διαφόρων ὀσπρίων ἢ πυρηνοκάρπων μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ λοβοῦ, τὸ ἀποφλοιωμένον Εὐβ. (Κάρυστ.) Σίφν.—Λεξ. Δημητρ.: Σπάσαμε τὰ καρύδια τσαῖ τὰ κάμα-με γούλες Κάρυστ. Φέρετε τὰ κουκκιά νὰ ντὰ κάμωμε γούλες αὐτόθ.

γουλάγρα ἡ, ἐνιαχ. γουλάγρα Μακεδ. (Βέρ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γ ο ὕ λ ο ς τό, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἄ γ ρ α, ἀναλογικῶς πρὸς τὸ δ ο ν τ ἄ γ ρ α, τὸ ὅπ. βλ. Ὁ παρεκτεταμένος τύπος γ ο υ λ ἄ γ ρ ι α κατὰ τὸν τύπ. γ α λ ἄ γ ρ ι α, τὸν ὅπ. βλ. εἰς λ. γ α λ ἄ γ ρ α.

Ἐργαλεῖον τοῦ ὀδοντιάτρου, διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος καθα-ρίζει τὰ οὐλα κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν τῶν ὀδόντων ἐνθ' ἂν.

γουλάδα ἡ, Πελοπν. (Λεῦκτρ. Πλάτσ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γ ο ὕ λ α (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἄ δ α. Γ ο ὕ λ α (I) 7, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἂν.: Τὸ σταβάρει ἔχει καλὴ

γουλάδα Πελοπν. (Λεϊκτρ.) Τὸ σταβάρι πρέπει νὰ 'χη
γουλάδα Πελοπν. (Πλάτσ.)

γουλάκι τό, (Ι) ἐνιαχ. 'ουλάκι Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ α (Ι) καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

1) 'Ο μικρός, ὁ στενὸς λαίμωρος ἐνθ' ἄν.: "Ω, ποὺ νὰ μὴ ξα-
νακαταπίνῃ τὸ οὐλάκι σου! Μὰ δὲ τρώει τὸ παλιόπαιδο;
(μὰ δὲ = μὰ μήπως;) Νάξ. ('Απύρανθ.) 2) 'Ο μικρὸς πρό-
λοβος τῶν πτηνῶν ἐνθ' ἄν.: 'Αδεμανὰ εἰ' δὲ 'ουλάκια δῶνε
τῷ γαμένῳ βουλλάκιῳ Νάξ. ('Απύρανθ.)

γουλάκι τό, (ΙΙ) 'Ερεικ. 'Ιθάκ. Κέρκ. Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.) Χίος κ. ἄ. 'ουλάκι Νάξ. ('Απύρανθ.) οὐγλάξ 'Αλόνν.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ι (ΙΙ).

1) Μικρὸς τρυφερὸς βλαστὸς διαφόρων λαχάνων Πελοπν.
(Κίτ. Μάν.) κ.ἄ.: 'Εμάζεψα ἓνα κοφίνι γουλάκια ἀπὸ ἀ-
σπουρδίκλους κ' ἐμαγέρεψα (ἀσπουρδίκλους = εἶδος ἀσφο-
δέλων) Κίτ. 2) Τὸ φυτὸν Κιχώριον τὸ ἐντετμημένον (Cicho-
rium divaricatum) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae)
'Αλόνν. Νάξ. ('Απύρανθ.) Χίος κ.ἄ.: Τοῦ οὐγλάξ' εἶναι πρώτης
τάξεως 'Αλόνν. Καλύτερα ἀπ' οὐλα τὰ λάχανα εἶναι τὰ οὐγλά-
κια αὐτόθ. 3) Μεταφ., μικρὸς λίθος, λιθαράκι 'Ερεικ. 'Ιθάκ.
Κέρκ.: Μοῦ μπῆκε 'να γουλάκι 'ς τὸ παπούτσι καὶ δὲ βο-
ρῶ νὰ προβατήσω Κέρκ. "Ενα γουλάκι τοῦ 'ριξε καὶ φω-
νάξει σὰ δαίμονας αὐτόθ. Πέρα 'ς τὸ Βουνὸ γιανοῦ - γι-
ανοῦ εἶναι ὅλο μιτσὰ γουλάκια (γιανοῦ - γιανοῦ = παραθα-
λασσίως, μιτσὰ = μικρά) 'Ερεικ.

γουλαλέθω ἐνιαχ. γουλαλέθου "Ηπ. (Πάπιγκ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ α (Ι) καὶ τοῦ ρ. ἄ λ έ θ ω.

'Αλέθω μικρὰν ποσότητα, μέρος μόνον τοῦ ὅλου φορτίου
δημητριακῶν, πρὸς θεραπείαν προσωρινῶν ἀναγκῶν, μέχρις
ὅτου δοθῇ εὐκαιρία νὰ ἀλέσω ὅλην τὴν ποσότητα ἐνθ' ἄν.

γουλάλεσμα τό, ἐνιαχ. γουλάλισμα "Ηπ. (Πάπιγκ.)

'Εκ τοῦ ρ. γ ο υ λ α λ έ θ ω.

Μικρὰ ποσότης δημητριακῶν πρὸς ἄλεσιν ἐνθ' ἄν.

γουλανθός ὁ, ἐνιαχ. γουλαθός Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ἄ.)

'Εκ τῶν οὐσ. γ ο υ λ α (ΙΙ) καὶ ἄ ν θ ό ς.

Τὸ φυτὸν Κράμβη ἢ λαχανώδης, ἀνθοκράμβη (Brassica
oleracea botrydis) τῆς οἰκογ. τῶν Σταυρανθῶν (Grucif-
erae) ἐνθ' ἄν.: Πάω νὰ βγάλω κάνα - δυὸ γουλαθοὺς Κρήτ.
(Ρέθυμν.) Συνών. κ α ρ ν α μ π ί τ ι, κ ο υ ν ο υ π ί δ ι.

γουλάπι τό, ἀμάρτ. γουλάπ' Πόντ. ('Οφ.)

'Εκ τῶν οὐσ. γ ο υ λ α (Ι) καὶ ἄ π ι ο ν.

1) Εἶδος ἀπιδίου, τοῦ ὁποῦ τοῦ σώμα βραίνει ἀποστενού-
μενον πρὸς τὸν μίσχον, ὥστε νὰ σχηματίζεται εἶδος λαίμου:
'Εφάγαμε γουλάπια. 2) Τὸ δένδρον ἀπιδέα, τὸ παράγον τοῦ
εἶδος τοῦ ἀπιδίου τούτου.

γουλάρα ἡ, Εὐβ. (Κουρ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ α (Ι) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρα.

'Ο μεγάλος λαίμωρος, τὸ μέγαλον στόμα: Παροιμ. φρ. "Ας
φά' ἡ γουλάρα τσ' ἄς κοπῇ ἡ ποδάρα (ἐπὶ λαίμαργου ἀδια-
φοροῦντος διὰ τὸ ἐπιβλαβὲς ἐπὶ τῆς υἰγείας τοῦ ἀποτελέσμα
τῆς λαίμαργίας). Συνών. παροιμ. φρ. "Ας φά' ἡ λαί-
μ α ρ α κ ι ἄ ς κ ο π ῇ ἡ π ο δ ά ρ α.

γουλαράς ὁ, Μακεδ. golarās Θράκ. (Σαμακόβ.)

'Εκ τ οὐσ. γ ο υ λ ά ρ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ās.

'Ο λαίμαργος ἐνθ' ἄν.: "Ε, golarās ἄθροπος κι αὐτός!
Θράκ. (Σαμακόβ.) Γεῖπε δὴν golarou αὐτόθ. Συνών. ἄ ν α-
γ ο υ λ ι ά ρ ι ς, ἄ χ ό ρ τ α γ ο ς, γ λ ε ι φ ο κ ο υ τ ά λ α ς 1,
γ λ ε ι φ ο π ι α τ ᾱ ς 1, γ λ ε ι φ ο π ι ν ά κ α ς, γ λ ε ι φ ο-
σ α γ α ν ᾱ ς 1, γ λ ε ι φ ο σ κ ο υ τ ε λ ᾱ ς, γ λ ε ι φ ο-
σ κ ο υ τ έ λ η ς 1, γ λ ε ι φ ο τ σ α ν α κ ᾱ ς, γ λ ε ι φ ο ὑ-
τ σ η ς, γ λ ε ί φ τ η ς 1, γ λ ῆ φ τ ρ ο ς, γ ο υ λ α ρ έ α ς,
γ ο υ λ ά ρ η ς 1, γ ο υ λ ά ρ ι κ ο ς, γ ο υ λ έ α ς, γ ο υ-
λ ι ά ρ η ς 1, γ ο υ λ ό ζ ο ς, λ ε ί ξ η ς, λ ε ί ξ ο υ ρ ο ς,
λ ι χ ο ὑ δ η ς, φ α γ ά ν α, φ α γ ᾱ ς.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουλαράς 'Αθῆν. Μακεδ.
(Θεσσαλον. Λιτόχ.)

γουλαρέας ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ά ρ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έας.

Γ ο υ λ α ρ ᾱ ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

γουλαρεύω ἐνιαχ. γ'λαρεύου Λῆμν.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ά ρ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-εύω.

Παρατηρῶ μετὰ βουλιμίας τὸ φαγητὸν ἐνθ' ἄν.

γουλάρης ἐπίθ. Κύπρ. (Πεδουλ. κ. ἄ.) Χίος γ'λάρης
Σκῦρ. γ'λάρ'ς Λέσβ. βουλάρης Κύπρ. γούλαρης Χίος Θηλ.
γουλάρησ-σα Κύπρ. (Πεδουλ.) γουλάρα Κύπρ. (Πεδουλ.)
γουλάρκα Κύπρ. (Μαρχάσ. Πεδουλ.) Οὐδ. γουλάρικον
Κύπρ. (Πεδουλ.)

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. γ ο υ λ ά ρ η ς. Βλ. Πρόδρομ. 3, 259^α
(ἐκδ. Hesseling — Pernot, σ. 59) «καὶ τρυφλὸν με λέγου-
σιν, ἀδήφαγον, γουλάρην». 'Ο τύπ. γ ο υ λ α ρ ι ά, ὁ ὁποῖος
εἰς τὴν Κύπρον φέρεται ὡς γ ο υ λ α ρ κ ά, καὶ εἰς Σομ.

1) Γ ο υ λ α ρ ᾱ ς, εἰς τὸ ὅπ. βλ. καὶ συνών., ἐνθ' ἄν.:
Θωρεῖς τον εἶντα γουλάρης ποὺ ἐνι; ὅ,τι τζαῖ νὰ φάῃ 'ἐν
χορταίνει Κύπρ. (Πεδουλ.) 'Εκατάλαβα ὅτι εἶσαι πολ-
λὰ γουλάρκα τῶναι πρέπει νὰ κόψης τοῦτον τὸ σύστημα αὐτόθ.
|| Γνωμ.

Τὸν μαθημένον ἄνθρωπον γούλαρην μὴν τὸν λέγῃς
(ὁ καλομαθημένος, ὁ καλοτρώγων ἄνθρωπος δὲν ἐπεταὶ ὅτι
εἶναι καὶ λαίμαργος) Χίος. Τὸν καλομαθ' μένε γ'λάρ' μὴν τὸν
πῆς (συνών. με τὸ προηγούμεν.) Σκῦρ. 2) Τὸ θηλ. καὶ ὡς οὐσ.,
λαίμαργία Κύπρ. (Μαρχάσ. Πεδουλ.): "Εδεις μιὰ ὦραν
ποὺ τρώεις, γουλάρκᾶν πῶδεις πάνω σου! Πεδουλ.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουλάρης Εὐβ.
(Κάρυστ.)

γουλάρικος ἐπίθ. Πελοπν. (Γαργαλ. 'Ολυμπ. Τριφυλ.)

'Εκ τοῦ γ ο υ λ ά ρ ι κ ο, οὐδ. τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ά ρ η ς.
'Ο τύπ. καὶ εἰς Σομ.

Εὐφορος, παραγωγικός, εὐχυμος ἐνθ' ἄν.: Γουλάρικος τό-
πος Πελοπν. ('Ολυμπ.) Γουλάρικο σταφύλι αὐτόθ.

γουλαρίνα, ἡ Α. Κρήτ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ά ρ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίνα.

Μεγάλη γουλιὰ: Εἶδα γουλαρίνες εἶναι κρεσά; (= ἐκεῖ-
νες ἐκεῖ).

γουλαρμίζω Χίος ('Εγρηγόρ. κ. ἄ.) — Λεξ. Βάιγ.
γουλαρμίζ-ζω Χίος (Χαλκ.) γουλαρμῶ Χίος.

